

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥΡ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἔδομον μετροῦντες χρόνον
στὸν γῆν ἐδενδομέν τῶν Παρθενῶν.

Χίλια κι' ἐννιάκοσα κι' ἔνα
κι' δύο τὰ συνειθισμένα.

Τὸν δρόν μας μεταβολή, ἀντιφέρουσα πολέμ.

Γράμματε και συνδρομαι — ἐπ' εἰδείας πρὸς τὸν.
Συνδρομὴ γετε καθε χρόνο — δι τὸ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιά τα είναι δημος μέρη — δι και φράγχα κατ' ετού χέρι.

Εἰς γνωσιν οφέμεν ταντὸς εἱμασσον τελετῆ
δι τοιλούμεν οφέμεν τοιλούμεν Φεμιδούς ἀνελιπτῆ.
πρὸς δύο εἰκοσιμεράχα, κι' ὅπως ἐπ' Εἴω θέλει
διν θὲ τεληράνη δι αὐτὰ Ταχιδρομείων τέλη.

Τοῦ μηδὲ Μαρτίου τρίτην στὸν διοί — Η
κι συνάχι κάθε μέρη.

Ποντικὸς ἀπτακόδα κι' εικοδιπτά,
πλάνουν κι' απολύτουν μάργαρα σεπτά.

Φασούλις και Πετιλέντος,
ο καθένας νέος σκέπτος.

Ἐδώ, ποι στάνια γιάδια γαλαζίους ειδίδε,
σκοτεινει καθε νούς,
ειδε κι' δ Στάνης βούτης μετα τού Καβεζόδει
να πισσουν ἀγνούν.

Ποίος πλεύτος λειτουργει μέτη στὸ χρόνια τα πέτα...
ψελαμιν και πάλι ψενούς
στας ακτές τας αποκρύμνους
και στηρχει τα κάλα,
πούκεκναν ἀρχικούρους τούς κυρίους Αθηναίους,
τούς συγχρόνους καχηνικίους.

Δείτε μὲ πομπώδη λόγον
ἀπὸ βράχουν ἀποσρώμων
ν' ἀναγγειλωμεν και πάλιν ετην 'Αντολήν, στην Δισει,
και στην χασκουσαν την κτίσιαν,
τηνους, ταύρους μαρμερίνους, κι 'Ησαΐας ωπαλούρους,
ποι μέταλλην καλεστούρια' στους καρούς τους στενούρους.

Χαῖρε, θάλασσα μεγάλη, χαῖρε, θυνταριν φωλερά,
πόντε τῶν 'Αντικυθέρων κι' δύδαι ετοι μεμποτλήγει,
ποι 'εντυπετα κι' βόσις βάζουν στην ἄμμοντα τα σκηνά,
κι 'δους χάρτουν και ματρούν της Σευγκρονικές ποιγεις.

Π. — Αύτος ο χάλκινος 'Ερμης νάναι Πέρσης η Περσίς,
έσσι για τούτον τι φρονεῖ;

Φ.— Είναι καθώς τὸν πάρης.
 'Ερμῆς καὶ' ἀλλοι, κλεφτορος τῶν πονερχομένων χρόνων,
 κατὰ Σκουλούδην Περιφερεῖας,
 τάκινον Πράξιου τοῦ πάρης,
 Περισινούς κατὰ Συδορίδην.

'Αλλὰ καὶ γιὰ τὸ χέρι τοῦ συζήτησις μεγάλων,
 καὶ ποιὸς τὸ δέρι τάχετε στὸ τέλος τί θὰ βγάλῃ;
 Π.—Τί λές καὶ σὺ, βρέ Φασουλή, σοφί τῆς πρωτευούσας;
 Πιλόλη, μου λέν πως κεραβρὸν βάστοῦσα τῆς Μεδόνης,
 πλὴν ὁ Σκουλούδης μαρτυρεῖ
 πῶς ἐκροτοῦσε μῆλον,
 καὶ ἔκτος τῶν ἀλλων τὸ κυροῦ
 καὶ' θέσις τῶν δεκτάλων,
 καὶ' ἄν τούτους τοὺς συγκρινομένους μὲν τοὺς τῆς 'Αρροδίτης
 ἀμφιβολίας δι' αὐτὸν καμία δὲν μέλει.
 μὲν αὐτὰ τάχαστα φρένισας καθίνες συμπολίτες
 καὶ πηλαλεῖς νυχθερόν· στῆς δόξης τὰ τιμένα.

Φ.—Τάχα κεραβρὸν Μεδόνης νὰ 'βαστοῦται, σαχλοθλάκα,
 καὶ μὲν εἰς τὴν τὴν χροῦνα μὲς διδόσεις τὴν ἀμπελοῦ·
 Εἴται βέβαιον πῶς κατὰ θὰ 'βαστοῦσα μὲς λατὸν χέρι·
 τάχα νάτανε φαρέτρα, τάχα νάτανε μαχαίρι;

Μήπως θταν καὶ μῆλο, Περικλέτο κουφαρδόν,
 μήπως θταν καὶ κίτρο, καὶν φερόντα, καὶν κυδώνη;
 Δὲν μ' μίλες καὶ σὺ, βρέ κτηνος;
 μήπως εἰν' 'Ερμῆς ἔκεινος;
 νάναι τάχατα Θεότης;
 ή Λυκανον καὶ' Ἀχιλλεύς;
 καὶν ἀρχαῖος στρατιώτης,
 καὶν ἀρχαῖος Βασιλεὺς;

Μὴ καὶ' δ' Πάρεις εἶναι τάχα μὲ τῆς 'Βρίδος τὸ μῆλον,
 καὶ τὰς ἤριδας ἀνέπτει συζήτησιν ποικιλῶν;
 ἀν' ἑκατὸν δύναται εἶναι, ποὺ ταρρωνίας ἔχεταινες,
 τότε φέκες, Περικλέτο, γιὰ νὰ 'βρήσῃ καὶ τὴν 'Ελένη,
 τὴν κυρά τὴν πατρική... δίχως ἀλλού θάνον ἔκει.

Τάχα νάναι καὶ' δ' Περσέως μὲ τὴν Μεδόνην 'στὸ χέρι;
 τάχα νάναι καὶ κανεὶς, ποὺ κανίκας δὲν τὸν ἔχει;
 ήταν κατὰ κόδουν πάνω· τάχα πεύκος νάναι τάχα,
 τάχα περτ' δὲ πεύκος, καὶν;

Καὶ' ἔκεινος, ποὺ τὸν ἴσχυαλο μὲ τούς δὲ γιαλόδες,
 καὶ τόσοι δι' αὐτὸν μίλουν
 καὶ' Ἀποκοπῶν δὲν εἶναι παντελῶς.
 Κατὰ Σκουλούδην φαίνεται βαστάσιος δὲ χαμάλης,
 καὶ κατὰ πρήγματα στάκων βερύτητος μαγδάλης.

Φ.— Εγώ γι' αὐτὸν τὸν δυοτυχῆ τὸν σέβρο μου θὰ βγάλω
 καὶ' ἀποκοπῶντα μαχητῶν τὸν λέγω δίχως ἀλλο.
 Πῶς εἶναι τέτοιος, Περικλή, τὸν βλέπεις ἀπ' τὴ θέση,
 καὶ δεῖξι καὶ' στρατιώτης
 καὶ κατατέλεις φανερά,
 καὶ φάνετ' ἐκ τῆς στάσεως πῶς διεκρίνει φέσι,
 γιατὶ καὶ τὴν πατούνα του σηκώνει, βρέ βουβάλη,
 σαν νὰ προστοιμάζεται· στὰ πόδια νὰ τὸ βάλει.

Π.—'Αμμὶ καὶ' ἔκεινος δὲ χαζός, βρέ Φασουλή ψωρίπη,
 ποὺ κατατέλει τούτον γίνεται συλλογισμοὶ ποικιλοῖ,
 να γέλει καὶ ζωντανοῦς,
 η τορε μίνι πληγηός
 γιὰ ταύτας κρίσις καθενός;

Φ.—'Αμμὶ καὶ' ἔκεινο, Περικλή, τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι;
 όμμὶ καὶ' ἔκεινο τέλογο καὶ τὸ μεγάλο βάδι,
 ποὺ τούτογαλον τὸ δυστυχὲς, ἀλλὰ χωρὶς κεφάλη,
 καὶ τορε σκέψεις γίνεται μὲς στοὺς πορφύρους μεγάλην
 μάτιας καμπίας κεφαλὴ τοῦ βαλλονὸς ἀνθρωποίσις
 μὲν κέρατα βαδίσισις;
 'Ιππος καὶ βοῦς ἀπίσταλος... βάλτο μαζὶ καὶ κρίνε...
 βεβαίως δὲ Βουκιφάλος τοῦ Μακεδόνος εἶναι.

Π.—'ΕΕ' 'Αργους νὰ προσφρυνται, κανέν εἰς τῆς Μήλου τάχας
 ποὺς θέλει, βρέ Φασουλή, τὸν Παναγίαν νέχα,
 ποὺ κανέν τόσους τοῦ κατοῦ μεγάλους Παναγίανες
 τὴν θείαν νόσον να νοσοῦν τὴν ἀργακούσιαν.
 Μὲ 'Βγῆκε καὶ' ἀλλο ζήτημα πολιτόλοκον ἀκρούτη
 τὸ πήγαναν στὴν Βενετία; τοῦ πήγαναν στὴν Ρόμη;
 τὸ γάπαναν ήταν Φασουλή;... διν λές καὶ σὺ μιὰ γνώμη;

Φ.—'Ακούω τὴν συζήτησιν αὐτῶν τὴν οπερτάτην
 καὶ σύγνως βλέπω, Περικλή, τὸν πνεύματος γιγάντειον,
 μὲν λέγε καὶ' δὲ Φιλαδέλφειρος, κρατῶν τὸν Χωνιάτην,
 ποὺς δὲλ' αὐτὰ προσέρχονται μέσ' ἀπὸ τὸ Βυζάντιον.

Καὶ δεν θέλω να τούτης της ιστορίας
 καὶ δεν θέλων τὸ στόμα μου πλατύστομο χωνεύειν.
 φωνάζω γιὰ ταύταλατα, ποὺ στρίβουν τὰ τορβέλα,
 ποὺς ἀπ' τὴν Πόλιν ἔρχονται καὶ στὴν κορρή κανέλα.

Π.—Ποὺ τὸ πλοῖον τὸ πνιγήνει,.. ἔρωτας παντοῦς φρενήρης,
 καὶ δλάκης Ρωματήκη; καὶν 'Ελληνική τριήρη;
 ποὺ τὸ χρόμα, ποὺ τὸ σχέμα, ποὺ τὸ μήκος, ποὺ τὸ
 τάχα τὸ Χριστοῦ πολὺ [πλάτος;
 εἰδύσιθη, Φασουλή,
 καὶ σὰν θητὸ στοὺς Έθναρίους πρώτος δέρχομαι διπλάτος;

Αλλ' ἀν τὸν Ρωματός δὲν δική με τὴ τρίτης,
 τάχα νάτανε Ρωματός δὲν φυσούντος καρεκούντρος...
 'Άλλο ζήτημα σπουδείων, νά σκέψεις, νέος κόμπος...
 ήταν τάχα μὲς στὸ πλοῖο τιμωνέρη καὶ λοστρόμπος;
 Πόσος νάτας νάχε μίασι;

ποὺ φωνάζων γίγαντας λέων;
 Ποὺ 'γεννήθηκαν καὶ τίνες οι γεννήτορες έισίνειν;
 τὰ Ρωματίκα μιλούσαν, ή την γλώσσαν τῶν Λατίνων;

Καὶ δεν θέπει τὸ πλοῖον στοὺς βυθοὺς τοὺς ἀλαζηποῖς,
 τάχα γρύγες καὶ φυσούνται, καὶν πονέντες, καὶν γραμπές;
 'Ολοι τάχα νὰ πνιγήσουν;... διν ἐγλύτωτοι κανένας;...
 τὶ ζητήματα καὶ πόσα καὶ σορὸν σκοτίζουν φρίνες.
 Μόλις πέφε νὰ λύσης ένα χίλια βγαντίνους μὲς στὴ μίση,
 ποὺ μουτζένις τὴν Παιδεία,
 καὶ τραβεῖς στὸν Τσιριγώτα λίγωντας του νὰ σὶ διόρ
 μὲ σφικτὸ ζουρλαμάδην.

Φ.—Ψάρεις στ' 'Αντικύθηρα, καῦμένες Περικλή,
 ίδω φαρύντες κοκοβόλο καὶ πέντε 'Ηρακλή,
 Θάλασσα, πετροθλάσσα, καὶ χαλκοκηματούσες,

πετρολικήν γεωδαιτικών της πετρελαϊκής εποχής στην Ελλάδα, καθώς αυτή ήταν μεγάλη γεωδαιτική περίοδος για την Ελλάδα.

πάς ήθελα 'στό βάθος σου αένα Στάσης νό 'βουτούσε,
νά πάσω πίσως χελιδονιάς, πουνιάς καὶ μαλαριάς,
καὶ μαρμαράνιος ἀστακούς καὶ μαρμαρίνιας φύρωσαν;

Θελασσα, πετροβέλασσα, πού χρύσεις τόσ' ἄγριαματα,
τοῦ γίγνους μας ἴνδειματα,
Θελασσα, πού μας τίμους κι' ὁ κόσμος μές συγχαίρει
κι' ἡ δόξα μας ὅπλων,

μαὶ μὲ τόσους θυσιώρους βγάλει καὶ κάποιο χίρ,

πού νό μέλι φεστελλάν.

Πάς οὐαί τούτο τούτο γεννάντα τούτον

κούκουρας απότομον μέλισσαν τούτον θετείνθεται

Υάρειν, Περικλέτο μου, 'στό βάθος της ἱκαίνη,

κι' ὑστερά νέ φερίμους κι' ἔκατ, 'στήν Σελανίν,

νά 'βρούμε δόρατα Περάν, δέρχειν πλοιάν Βαράκη,

καὶ γρέφεντας καὶ λέγωντας νέ βγαλείν τὸν σόρακη.

Πάς οὐαί τούτο τούτο γεννάντα τούτον

κούκουρας απότομον μέλισσαν τούτον θετείνθεται

Υάρειν, Περικλέτο μου, νά 'βρος αὐτό κι' ἵκαίνη,

κι' υστερά νέ φερίμους καὶ μές 'στο Ναυαρένο,

νέ βγαλειν Ίκαν 'στή στερά

τὴν ταρινή τη λαυδερά,

πού 'σκοριάκες μές στούς βυθούς καὶ χρύσικα τόρα μίνια

μ' Ἑλληνικὰ μελάκια καὶ φύκη σκαπασμένη,

πυργιάκες δεκάριαθ μετρεῖται κατανα μετρού
τούτον, καθεδρικούς επικεφαλαίους τούτους
καὶ νέ τὴν καθαρίζωμε με μάργους 'στα Μουσεία
γιά νέ προβολή παστρική σαν Γλάρος ἢ Γερουσία.

Κι' υστερά νέ φερίμους κι' οι δύο μας παρέ
κατα τὸν Φελλόρε,

νά 'βρούμε σύγρουμα κοριάτι λιγνά καὶ κοκκαλιέρικα
καὶ σάν κι ἴμες βρωμάρικα.

Π.—Νά μιδ φτερούγα Φασουλή...μήγος μι πάνει φρίκη...

Φ.—Φτερούγα θενά, Περικλή, καμμίδες συγχρόνου Νίκης...

'Ισως 'στὸν κατέ θελασσαν νεώτερον κάτιον

νάλθει σι τοῦτα τὰ νέα,

κι' από τη δύο της το φτερά

της είρε φύγει τόσα;

Π.—Νά κι' ένας δόλιος σκελετός νεώτερε πιγμένος.

Φ.—Κάποιος δημοδιδάσκαλος μοῦ φαίνεται πακμένος.

Π.—Πούρε ταχά νέ τὸν θηραφία...

Φ.—γράμμαν αν σωρταρίου Πούρε Εύρη, Περικλέτο...

φέρειν κι' τους νέδρωνα κανέναν του μπλέστο.

Π.—Κάτε πειρίγη τραβάνο...βαθύκι κι' ήγρος λίσα...

μιδ λεκάνη, Φασουλή...ποζός νά 'έρωνας μίσα;

Φ.—Δᾶσις μού την, Περικλῆ, κι' ἀφοῦ πρῶτος σὺ ζεράσθης δᾶσις μού την νὰ ζερώ για τοῦ μελλοντοῦ τᾶς δράσεις. Δᾶς μου την νὰ μὲν χαρής...ποῦ τὴν βρήκες, βρέ τσολιά, μίσχος στ' ἄλλα κιλεπούρια;...

γιὰ φαντάσου νὰ ξερώ 'στη λεκάνη τὴν παλῆρα
γιὰ τὴν δράση τὴν καινούρια.

Π.—'Αμμ' εἶδες καὶ τὸν 'Ηρακλῆ, τὸν ἀνδρα τὸν θεοπέτιον, ποῦ φαίνεται παρόμοιος μὲν εἰκενὸν τὸν Φωρίστιον;

'Ο Φασούλης, ὁ πρῶτος παλαβός, 'στὸν 'Ηρακλῆ προσέκεχε' εὐλαβός.

'Αθάνατε παλληκαρέ,
ποῦντες τὰ νεῖρα τὰ γερά,

ἴσιο ποὺ 'πῆγες ἔροδος' στῆς γῆς τὰ τετραπέρατα,
εὐ, ποὺ τὸ 'λάφι ταύχωντος μὲ τὰ χρυσά τὰ κέρατα,
'κρατητοι μὲ τὸ χέρι σου κι' ἐμάς τὰ πρότα 'λάφια,
ποὺ τῆς Ταύρικῆς, τρίπτης, τὸ κέρατο 'γανόσαμι,
καὶ τέρματα μας ἐπειτα τὰ 'βαλάμι 'στα ρέφια,
καὶ βλέπωντάς τα μόνοι μας τὰ δεσφοντεψανώσαμι.

'Εσύ, ποὺ καθε δράκοντα 'πατοῦντες πτερωτῶν
κι' ἵν τῶν κεράτων ἔρπαξες τὸν ταύρον τὸν Κρητῶν,
Δια ευμέλης κι' ἐμές τοὺς δράκοντας τοὺς λεύσους,
ποὺ πάντ' ἀπὸ τὰ κέρατα τουκόνωμε τοὺς ταύρους.

'Εσύ τὸ τίκνον τοῦ Διοῖς, τὸ μῆρα, τὸ γιννατόν,
ποὺ 'τέξευσες τὰς δρινιδας τῆς λίμνης Στυμφαλίας,
εὐ καὶ τὰ ρέμητα τούς σπηρινῶν ὄρνες,
ποὺ ξεχίζουν λαίμαργα τὰς λαϊκὰς κοιλίας.

'Εσύ, ποὺ 'περιπέτηνες τὸ 'Εστερίδιον κάποιον,
εὐ, ποὺ τὸν πόντον ἐπέλευσες τοῦ Θρακικοῦ πελάγους
κι' Ιφρες τοὺς πυρίκνους κι' ἀνθρωπούδορους ἵππους,
τημέρως καὶ τὸν Ρωμαῖον ἀνθρώπους ιστοράργους.

'Εσύ, ποὺ 'αύτὸν τὸν οὐρανὸν ἰστήκωντες ἐπ' ὅμων,
επικοινωνεῖς τὸ σκουπίδια μας, τὰ κομφετοὶ τῶν δράμων,
ποὺ μέρι τούς πετοῦν πρὸς οὐρανούς απετρίψων
εὖν Κεραυνούλων λοιψεκες κι' ἀπόλοιπα λαρύρων.

'Εσύ, ποὺ ξένου τέρτεος τὸ μένες κατατεῖλας
ἐκδρομεῖς 'στὸ Γιγερλάτα τὰς ἀβανάτους στάλες,
επιτίλευτες στῆς γῆς αὐτῆς Τσολιέδων Εύρυτατων
ξένους Στελίτας ἀπαντεῖς σπηρινῶν τροπείων.

'Εσύ, ποὺ καὶ τὸν Κίρβερον ἀνήγαγες ἐξ 'Αδου
καὶ διὸν ὑπῆρχε' επιβλέψεις 'στα Τάφτρα καρυμία,
ἐπάκουοντον, περακάλα, κι' ἀνὸς Ρωμαῖον σκαρτάδος,
καὶ βάλε μας τὸν Κίρβερον 'στον κράτους τὰ Ταμεία.

Καὶ σὺ κοντά τον νὰ φρούρῃς, ὡς τάκον τῆς 'Αλκμήνης,
καὶ τὸν Κίρβερον. Κίρβερος σκούπιστος νὰ μάγης,
γιετεὶ κι' εἰκενὸς κιθανῶν δουλειῶν νὰ μέλει σκαρόση
κι' δύο ταυγαρύχαρτο μιᾶς τύχτα νὰ συρράγει...—Π.
—Πολεμεῖς τοῦ οὐρανοῦ' τὸν ζόρον. Ελεύθεροι θύμι

Ζέο, πολεμήσαν καὶ λέοντας αἱ αἰδηράσι σου χερες
κι' ὡς ἱκανῶν τῆς νίκης σου τὴν λεοντήν των πήρες,
μὲ τῆς ὄργης τῆς τρομερῆς τὴν ἀστραπούροντήν

βγάλε καὶ ποδοπάτης καρπόσων λειοντῆν,
γιὰ νὰ φανοῦν ξεκίπαστοι κοινοὶ ψυφογαϊδάροι,
πούνται μεγάλη των τιμὴ νὰ βαζουν καὶ σπαράρι.

Σὺ, μυθικὲ Τρισσόπερε, σύ, Γίγα τὸν καιρῶν,
τὸ σύμβολον τῆς ἀρετῆς, τῆς ρώμης, τῆς ογκίας,
εἰν, ποὺ κατεσάρωσες τῆς κόπου τὸν σωρὸν,
ὄνσον ἐπειδρουσεν ὁ Βασιλεὺς Λαγείας,
τὴν κόπρον τὴν ἀμέτρητον τοῦ τωρινοῦ κοπρῶνος
σὺ σάρασε τὴν μάνος.

Τί κόπρος δυσθεώρητος!...μὰ σὺ μὴν ἀπορήσης...
ὑπερηληθύνθη μὲ πολλοὺς φωτηῆρας εὔκολίους...
κι' ἔνα πολλοστημέριον αὐτῆς ἐν καθερήσης
πρὸς ἀθλούς ισοδύναμετ τῶν χρόνων σου χιλίους.

'Εδώ, ποὺ λόγων ὥχηρῶν ταφλάκει Νιαγάρας,
ζευτάνεις βρυχώμενος, μανιόμενος, φρενήρης,
καθὼς ὀπόταν θορακίς τὰ τίκνα τῆς Μιγάρες,
καὶ σάμως τὸ ρόπελον ἀλλάντα νὰ δύσης
κι' 'εύτούς, ποὺ νέον Σύνταγμα θαυματουργὸν γυρεύουν,
κι' θούς τὴν ψωρο-Κώστενα μὲ τὸ περὸν κουρεύουν.

Γ' ειπεῖ προσύνομον πολλοῖ
'στο θρίμμα τὸ Διογενὲς,
τοιεῦται σι παρακαλέ
κι' 'ο Φεσουλῆς δ κουνεάν.

(Αἰροντες ἡ γῆ κι' ἡ θάλασσα μὲ βρυχήμηδον κλονίζεται
κι' μέγις ήρως 'Ηρακλῆς ἐμπρὸς τῶν ἐμφανίζεται,
κι' ἔνοιγνται τῆς ρούκταις του τὰ στόματα των κλείνει
κι' ἐπειτα μὲ τὸ ρόπελο τὸν ἀφαλὸ τοὺς λύνει.)

Καὶ καυμόδαις ποικιλίαις,
μ' ἀλλούς άλγους ἄγγελίαις.

Οφίλετες δ Σκυλίτες, κουμπάρος πρόσθριλης, το οποῖον
μὲς ἡλιθον ἵν Βορμάνες ἀκματος κι' ἐντσάλης, τοιεῦται
κι' δοι τὸν ἐπενδέον μεταχειρίδης πολλῆς,
κι' σι γυγνεῖς κι' οι φίλοι κι' δ Ρωμηο-Φεσουλῆς.

Τὸ Δίκαιον τὸ Ποινικόν,
τὰ μάλιστα σημαντικῶν.

Συνέγραψε μ' ἐμβριθείσα τούτην μὲρούσαν στοιδειότητε

Μανιάκης 'Αντεισαγγελέων στὸν 'Άρειον τὸν Πάγον,
τῆς Θειμίδος τῆς ἀληθεῖας δικιερπῆς παρέγων.

Τὸ «Λιόκοκκα τῆς Κρήτης...» δε 'ένη μὲ τὸν 'Απρίλην
διακοπεῖται τὸ τεύχος πολλῶν λογίων θάνατον,
κι' δ Γιαννῆς Παπαδάκης μις 'στο Χενιά τὸ βρήκει...
συνδρομηταὶ γεννήται κι' 'ο Φεσουλῆς φωνάζει.

·Νέα Πινακοθήκη, τῶν Φιλοτέχνων βγαντί...
λαμπρότατον τὸ τεύχος κι' συνέργετον θά γενεῖ.

·Μεραρχία Βιβλιοθήκη...πετεντίσιας ἐπιτύθησον
καὶ πολλαῖς ιδεοθύ.

·Καλοπίχιρος δ Στράτειος, τὸ πολύκροτον βιβλίον
τοῦ Στεφάνου Κουμανούδη, θησαυροὺς Μουσῶν ἐγκλείειν.